

כבן של בעל נגרייה שלקח אותו למדידות בבניינים לצורך תכנון עבודות נגרות מעולם האדריכלות, ייתכן שכבר בגיל ארבע ידע שיהיה אדריכל

צילום: אינסה בינבאום

בית ברעננה

השתייכות בלתי מותנית

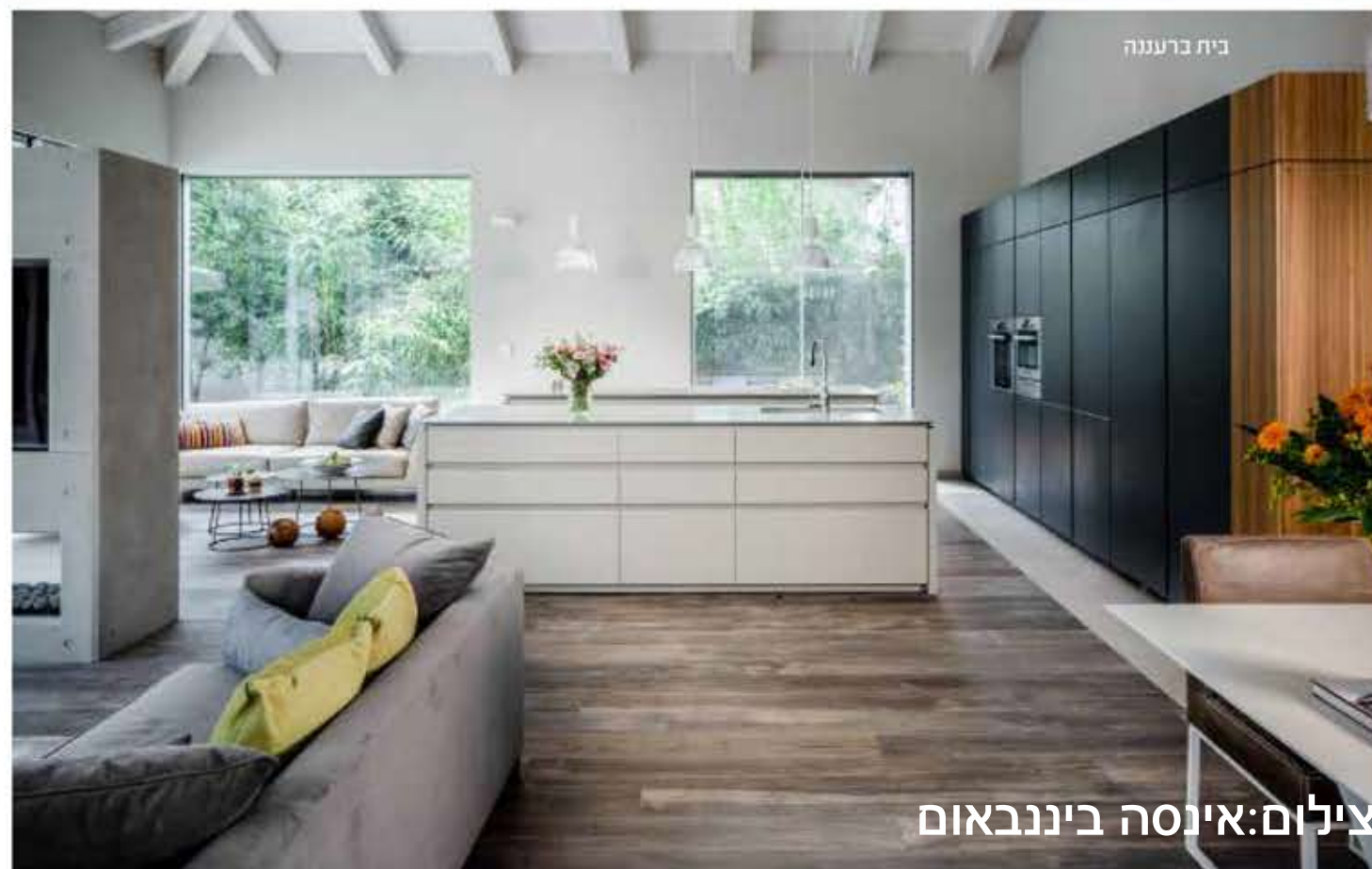
"מעבר להיבט הפיזי, הבית בשבילי הוא גם מושג רוחני שנמצא במהותי והוא חלק מהחזק שלי". פותח יואל ולוקח אותנו אחורה, אל ילדותו. "הבית שלי מתחיל מבית הוריי ונמשך אל הבית שיצרתי לעצמי - המשפחה שהפכה לעריסה חובקת ומגינה. זהו מקום של השתייכות בלתי מותנית". ומהבחינה הפיזית, הבית בשבילו הוא מקום של ביטוי אישי וברבות הימים יש בו גם השתקפות של חינוך, אופי, סגנון חיים, תרבות, אהבות והעדפות.

מה קורה כשמסתכלים על בית?

"כאדריכל", הוא מסביר, "ייתכן שמצופה ממני לענות על השאלה מהאספקט הצורני, אך אינני אוהב בית שמזכיר חפץ טכנולוגי, ולכן אני מעדיף לתכנן בתים שמשקפים משהו שקשור לתכליתם".

יואל עושה זאת באמצעות מתן התייחסות לטוף מקומי, להלך רוחם של בני הבית ולמתרחש בתוכו. לשם כך הוא מתמקד את זיקתו של המבנה לכיוון מסוים, המצביע או נותן תחושה של אופי שאינו נובע מצורניות בלבד, אלא מהתרחושות פנימית שיוצאת החוצה מקליפות המבנה. "אני מצפה מבית לגרום לעוברים לידו לעצור לרגע, להשהות, ליהנות מהמראה, להסתקרן ולתהות על המתרחש בתוכו", הוא מסכם.

"כאדריכל", הוא מסביר, "ייתכן שמצופה ממני לענות על השאלה מהאספקט הצורני, אך אינני אוהב בית שמזכיר חפץ טכנולוגי, ולכן אני מעדיף לתכנן בתים שמשקפים משהו שקשור לתכליתם"

צילום: אינסה בינבאום

בית ברעננה

בית ברעננה

צילום: אינסה בינבאום